

Sygn. akt VI GC 1408/17 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

A. B.

przeciwko:

K. W.

o zapłatę

- 1) umarza postępowanie co do kwoty 2 397,30 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści groszy);
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda A. B. na rzecz pozwanej K. W. kwotę 1 577,00 zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1408/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lipca 2009 roku (data stempla pocztowego) powód A. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. W. kwoty 8 018,14 zł z odsetkami liczonymi od:

- kwoty 7 191,90 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 20% rocznie liczonymi od dnia 9 lipca 2009 r. do dnia zapłaty;
- 826,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 9 lipca 2009 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączy umowa najmu, na podstawie której powód wynajął pozwanej lokal użytkowy o powierzchni 65,5 m² znajdujący się w T. przy ul. (...). Powód wyjaśnił, że wysokość czynszu strony ustaliły

na 30,00 zł za 1 m² powiększony o podatek VAT. Ponadto pozwana miała pokrywać koszty dostawy ciepła, energii elektrycznej, wywozu odpadów oraz koszty odprowadzania ścieków. Należności z tytułu czynszu i innych opłat miały być płacone do dnia 5 każdego miesiąca z góry. Powód podniósł, że pozwana nie zapłaciła czynszu za miesiące: listopad 2008 r. w kwocie 2 397, 30 zł, grudzień 2008 r. w kwocie 2 397, 30 zł oraz styczeń 2009 r. w kwocie 2 397, 30 zł, co daje łącznie kwotę 7 191,90 zł. Powód naliczył odsetki umowne w wysokości czterokrotnej stawki oprocentowania od kredytu lombardowego w wysokości 20% rocznie na dzień sporządzenia pozwu w kwocie 826,24 zł. Pismem z dnia 26 stycznia 2009 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty należności. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

W dniu 21 lipca 2009 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1444/09/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Nakaz ten uprawomocnił się dnia 1 września 2009 r.

Pismem z dnia 30 marca 2017 r. (data prezentaty sądu) pozwana wniosła o przywrócenie uchybionego terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 21 lipca 2009 r. wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt VI GNc 1444/09/5. Wraz z przedmiotowym wnioskiem pozwana złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że faktury VAT zasądzone nakazem zapłaty zostały zapłacone w całości.

Postanowieniem z dnia 3 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu w sprawie.

Pismem z dnia 18 stycznia 2018 r. powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 2 397,30 zł wynikającej z faktury nr (...) wraz z naliczonymi z tego tytułu odsetkami. Odnośnie pozostałych żądań powód podtrzymał powództwo i wniósł o zasądzenie kwoty 5 363,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, strony zawarły dnia 1 lipca 2006 r. umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 65,5 m² przy ul. (...). Zgodnie z §3 ust 1 ww. umowy z tytułu najmu najemca (pozwana) zobowiązuje się płacić wynajmującemu (powodowi) bez wezwań do zapłaty od 1.08.2006 r. miesięcznie kwotę 2 397,30 zł brutto przelewem na rachunek bankowy wynajmującego do 5-go każdego miesiąca z góry. Stosownie do ust 2 tego paragrafu najemca (pozwana) zobowiązany jest do zapłaty na rzecz wynajmującego (powoda) należności wg wycenienia wynajmującego (powoda), z tytułu następujących świadczeń: centralne ogrzewanie, energia elektryczna, woda + kanalizacja, wywóz nieczystości. Strony ustaliły w §3 ust 4, że w przypadku niezapłacenia czynszu w terminie, wynajmujący (powód) zastrzega sobie prawo do zabezpieczenia wynajmowanych pomieszczeń wraz z wyposażeniem i znajdującymi się w nich towarami do czasu pełnego rozliczenia wszelkich należności do rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym oraz do przeniesienia wyposażenia i towarów najemcy (pozwanej) do magazynu zastępczego, a także będzie naliczał odsetki w wysokości 0,4% za każdy dzień zwłoki.

Dowód: umowa najmu lokalu użytkowego z dnia 1 lipca 2006 r. (k. 4-6).

Zgodnie z treścią łączącej strony umowy powód obciążył pozwaną za najem wystawiając odpowiednio faktury VAT:

- nr FS (...) z dnia 3 listopada 2008 r. na kwotę 2 397,30 zł (pozwana dokonała zapłaty za fakturę VAT dnia 19 listopada 2008 r.);

- nr FS (...) z dnia 2 grudnia 2008 r. na kwotę 2 397,30 zł (pozwana dokonała zapłaty za fakturę VAT dnia 10 grudnia 2008 r.);

- nr FS (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. na kwotę 2 397,30 zł (pозwana dokonała zapłaty za fakturę dnia 7 kwietnia 2009 r.).

Dowód: faktury VAT (k. 8-10), potwierdzenia wykonania przelewu (k. 46-50).

Dnia 5 stycznia 2009 r. strony zawarły na czas określony do dnia 28 lutego 2009 r. umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 30m² przy ul. (...) w T.. Zgodnie z §1 ust 1 ww. umowy z tytułu najmu najemca (pозwana) zobowiązuje się płacić wynajmującemu (powodowi) czynsz:

- za miesiąc styczeń 2009 r. – 1 100 zł brutto + ryczałt za energię elektryczną 300 zł;

- za miesiąc luty 2009 r. – 1 100 zł brutto + ryczałt za energię elektryczną 300 zł.

Stosownie do §3 płatność następuje przelewem na rachunek bankowy wynajmującego (powoda) do 5-go każdego miesiąca z góry.

Dowód: umowa najmu z dnia 5 stycznia 2009 r. (k. 103-105).

Z tytułu najmu lokalu użytkowego przy ul. (...) w T. powód wystawił pозwanej fakturę VAT za styczeń i luty 2009 łącznie, na kwotę 2 800 zł brutto, którą pозwana uregulowała w dniu 5 marca 2009 r.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 106), polecenie wykonania przelewu (k. 107).

Pismem z dnia 26 stycznia 2009 r. powód wezwał pозwaną do zapłaty.

Dowód: wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (k. 12-13).

Drugi lokal był wynajmowany tylko w okresie karnawału na okres dwóch miesięcy. Było to w 2008 i 2009 roku.

N. N. znajdowała się przy ul. (...), a wypożyczalnia strojów karnawałowych przy ul. (...).

Lokal przy ul. (...) trzeba było przystosować do działalności. Strony ustaliły, że faktury VAT miały być wystawiane dopiero jak pозwana rozpocznie prowadzenie działalności w lokalu. Pозwana zaadaptowała lokal na potrzeby działalności w marcu 2007 r.

Dowód: zeznania świadka J. W. (k. 97-98, 129-130).

Ustalenia pозwanej z powodem były takie, że do czasu wyremontowania lokalu nie będzie wystawiał faktur VAT. Pозwana nigdy nie otrzymała faktury VAT za wrzesień 2006 r., a pierwsza otrzymana faktura była za marzec 2007 r.

Pозwana uiściła należności za listopad 2008 r., grudzień 2008 r. oraz styczeń 2009 r. Wpłata w wysokości 2 400 zł była zaokrągleniem należności czynszowej w kwocie 2 397,30 zł. W opisie przelewu nr (...) został wygenerowany przez bank podczas wykonywania przelewu.

Druga umowa dotyczyła lokalu znajdującego się przy ul. (...), gdzie pозwana prowadziła wypożyczalnię strojów karnawałowych. Zawarta była na miesiące styczeń i luty 2008 r. oraz styczeń i luty 2009 r.

Należności z tego tytułu pозwana uregulowała. Na fakturach za styczeń i luty 2008 r. powód osobiście potwierdził zapłatę. Z kolei z potwierdzenia przelewu z dnia 5 marca 2009 r. wynika, że zapłata za fakturę nr (...) na kwotę 2800 zł odpowiada fakturze, którą powód wystawił z tytułu najmu lokalu, gdzie znajdowała się wypożyczalnia za miesiące styczeń i luty 2009 r.

Dowód: zeznania pозwanej K. W. (k. 131-132).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Nadmienić trzeba, że powołana dokumentacja w pełni korelowała też z osobowymi źródłami dowodowymi. Zeznania świadka J. W. (k. 97-98, 129-130) oraz zeznania złożone przez pozwaną K. W. (k. 131-132) na okoliczność spełnienia świadczenia objętego pozwem były spójne, jak też korespondowały z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż zeznania pochodziły od osób będących bezpośrednimi świadkami okoliczności ustalonych w sprawie. Sąd również nie widział powodów by odmówić waloru wiarygodności tym źródłom dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda A. B. (k. 130-131), gdyż pozostają one w zgodzie z zeznaniami świadka oraz pozwanej w zasadniczej części. Powód nie pamiętał szczegółów związanych ze współpracą z pozwaną. Przyznał powód natomiast, że w tamtym okresie zarządzał licznymi lokalami, które wynajmował. Pamiętał jedynie sposób postępowania w razie wpłaty czynszu drugi raz za tą samą fakturę.

Sąd postanowił oddalić wniosek o dowód z protokołu z przekazania i wyrażenia zgody na przeróbki albowiem zgodnie z art. 479¹² – 479¹⁴ k.p.c. (odrębna procedura gospodarcza) obowiązującego w dacie wniesienia powództwa na sądzie spoczywa obowiązek pominięcia twierdzeń i wniosków dowodowych, jeżeli nie zostały złożone w pozwie, bądź w odpowiedzi na pozew, chyba że stronie uda się wykazać, że wcześniejsze ich powołanie było niemożliwe albo, że potrzeba powołania wynikała później.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez A. B. zasługiwało na oddalenie w całości.

Bezsporny w przedmiotowej sprawie był fakt zawarcia przez strony umów najmu lokali użytkowych położonych odpowiednio przy ul. (...) w i S. 1 w T.. Pozwana nie kwestionowała również czynszu najmu oraz jego wysokości.

Spór w sprawie dotyczył wyłącznie problemu zapłaty należności z tytułu czynszu, ujętego w fakturach wystawionych przez powoda.

Umowa łącząca strony winna być kwalifikowana jako umowa najmu. W konsekwencji stwierdzić zatem należy, że materialnoprawną podstawę powództwa w stosunku do pozwanej stanowił art. 659 § 1 k.c. i dalsze, nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty umówionego czynszu.

Powód ostatecznie (po częściowym cofnięciu powództwa) dochodziła w niniejszym postępowaniu należności udokumentowanych fakturami VAT:

- nr FS (...) z dnia 2 grudnia 2008 r. na kwotę 2 397,30 zł;

- nr FS (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. na kwotę 2 397,30 zł.

Pozwana podnosiła, iż roszczenie wynikające z faktur VAT dochodzone przez powoda zostało zapłacone.

Przedstawiony materiał dowodowy pozwala zdaniem Sądu na przyjęcie, że pozwana uregulowała całość wyżej wskazanych należności.

Jeżeli chodzi o fakturę VAT nr (...) z dnia 2 grudnia 2008 r. na kwotę 2 397,30 zł to pozwana dokonała zapłaty należności z niej wynikającej przelewem bankowym dnia 10 grudnia 2008 r., na dowód czego przedłożyła saldo rachunku bankowego.

Dokonując wpłaty pozwana co prawda błędnie wskazała numer faktury VAT jako FS (...), który jest numerem faktury za czynsz listopadowy, jednakże z opisu polecenia przelewu jasno i klarownie wynika, że jej zamiarem było uregulowanie należności z tytułu faktury VAT nr (...) na co wskazuje nazwa polecenia – czynsz za grudzień. Numer faktury został wskazany w dalszej kolejności posiłkowo jako doprecyzowanie. Ponadto należy mieć na uwadze, że w chwili wykonywania przelewu faktura ta była już zapłacona (k. 46).

Błędnie wywodzi przy tym powód, że wpłata ta winna była zostać zaliczona na zobowiązanie pozwanej wynikające z tytułu zaległości pozwanej za czynsz najmu za miesiąc wrzesień 2016 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne.

W zasadzie o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika, wyrażona przy zapłacie w sytuacji, gdy ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela. Może on w takiej sytuacji, spełniając świadczenie, wskazać, który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić. Wola dłużnika zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet określonych długów może być określona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W szczególności o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia. W przypadku spełnienia świadczenia odpowiadającemu wysokości jednemu z dwóch świadczeń głównych można domniemywać – wobec braku innych okoliczności – że zamiarem dłużnika było zaspokojenie tego długu, który wysokością odpowiada spełnionemu świadczeniu (F. Zoll (w:) System prawa prywatnego, t. 6, Suplement, s. 46; wyrok SN z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 233/11, LEX nr 1164749).

Wierzyciel powinien złożyć oświadczenie o zarachowaniu zapłaty na należności uboczne czy zalegające świadczenia główne niezwłocznie po otrzymaniu wpłaty wraz z oświadczeniem o oczekiwany przez dłużnika zarachowaniu. Takie rozwiązanie eliminuje w znacznym stopniu niepewność co do bytu wierzytelności i jej ewentualnej skali, co znacząco wpływa na poprawę bezpieczeństwa obrotu (K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2011, s. 838).

Jeżeli zatem powodowi przysługiwałaby w rozpoznawanej sprawie wierzytelność względem pozwanej z tytułu czynszu za miesiąc wrzesień 2006 r. to w jego interesie było złożenie oświadczenia o zarachowaniu tej wpłaty na ten dług. Powód obowiązki temu nie podolał, a ponadto nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że owa należność mu przysługiwała. Zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem wniosek z goła odmienny. Zarówno bowiem z zeznań świadka J. W. jak i wyjaśnień samej pozwanej K. W. wynika, że czynsz za lokal użytkowy znajdujący się przy ul. (...) płatny miał być dopiero od momentu jego zaadaptowania na potrzeby powódki, a to nastąpiło dopiero w marcu 2007 r. wtedy nastąpiło otwarcie lokalu. Powód nie przedstawił w tym zakresie żadnego kontr-dowodu świadczącego o tym, że byłoby inaczej. Powód nie zaprzeczył nawet temu twierdzeniu. Z tego względu wpłatę pozwanej należało zaliczyć na poczet faktury VAT nr (...).

Następnie wskazać należy, że wpłatę z dnia 7 kwietnia 2007 r. zaliczyć należy na poczet faktury nr (...) z dnia 2 stycznia 2009 r. Jak wynika z treści przelewu dotyczyła ona czynszu najmu za lokal przy ul. (...) za miesiąc styczeń. Wskazuje na to dopisek N., który stanowi nazwę naleśnikarni prowadzonej przez pozwaną, a znajdującej się w tym lokalu. W tym czasie roszczenie z tytułu czynszu za drugi lokal (za styczeń i luty 2009) był już zapłacony, co pozwana wykazała dołączanym potwierdzeniem przelewu z 5 marca 2009 roku (k.107).

Wreszcie wskazać należy – co zostało już powiedziane powyżej – że pozwana wskazała dług, na zapłatę którego należy zarachować zapłatę. Nie zmienia tego błędne oznaczenie faktury albowiem wniosek taki płynie z okoliczności sprawy. Ponieważ powód nie złożył oświadczenia o sposobie zarachowania, zatem można uznać za oświadczenie wiążące strony oświadczenie pozwanej zawarte w sprzeciwie i wniosku o przywrócenie terminu. Powód nie dokonał bowiem tej czynności wcześniej.

W świetle powyższych wywodów nie może budzić wątpliwości, że pozwana uregulowała wobec powoda wszelkie należności z faktur VAT, których ten dochodził w niniejszej sprawie.

W związku z tym, że pozwany pismem z dnia 18 stycznia 2018 r. cofnął powództwo w zakresie faktury VAT nr (...) z dnia 3 listopada 2008 r. na kwotę 2 397,30 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie należało w tej części umorzyć postępowanie na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

Sąd stoi ponadto na stanowisku, że w okolicznościach faktycznych tej sprawy zachodziły podstawy do zastosowania art. 98 § 1 k.p.c. i zasądzenia kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu. Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. sygn. akt I Acz 1895/10 przyjął, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 § 1 k.p.c.) strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na wynik sprawy z reguły wskazuje porównanie części żądania uwzględnionego w rezultacie ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy z częścią żądania, które zostało oddalone. Stronie pozwanej należą się koszty procesu w sytuacji, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952/2/49). Stanowisko to w pełni aprobuje Sąd Rejonowy w Tychach, w składzie rozpoznającym sprawę.

W konsekwencji Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku umorzył postępowanie co do kwoty 2 397,30 zł. Natomiast w punkcie 2 sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kwotę 360 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego, w tym 300 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym zgodnie z § 13 ust 2 pkt 1 ww. rozporządzenia, co daje łączną kwotę 1 577 zł. Należało bowiem zastosować stawki wynagrodzenia pełnomocnika obowiązujące w dniu wniesienia pozwu w sprawie obowiązujące aż do zakończenia postępowania w danej instancji.

SSR Jolanta Brzęk